

Sygn. akt VII Ka 555/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Sędziowie SSO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

SSO Remigiusz Chmielewski

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale del.Prokuratora Prokuratury Okręgowej Małgorzaty Abucewicz-Pena

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2014r.

sprawy **T. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 284§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku II Wydziału Karnego

z dnia 10 marca 2014r. sygn. akt II K 672/13

I.zaskarżony wyrok uchyla i na podstawie art. 17 & 1 pkt.3 kpk i art.1 &2 kk postępowanie w sprawie umarza;

II.na podstawie art. 632a kpk zasądza od oskarżonego koszty procesu za postępowanie przed sądem pierwszej instancji zaś kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

T. S.oskarżony został o to, że we wrześniu 2000r. dokonał przywłaszczenia powierzonej mu rzeczy w następstwie użyczenia na kilka dni przez S. J.samochodu osobowego marki A. (...)o nr rej. (...)o wartości 20.000zł., czym działał na szkodę S. J..

Sąd Rejonowy w Giżycku wyrokiem z dnia 10 marca 2014r. w sprawie IIK 672/13 orzekł :

I.uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, na podstawie art.66 &113 kk, art.67 &1 kk postępowanie karne wobec T. S.warunkowo umorzył na okres próby 2 lat od daty uprawomocnienia się wyroku, zobowiązując oskarżonego, na podstawie art. 67& 3 kk w zw. art. 39 pkt.7 kk do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 3.000zł. na rzecz Fundacji Pomocy (...)oraz (...);

II.zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 100zł. tytułem opłaty oraz pozostałe koszty procesu w kwocie 2.231,31zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości, na niekorzyść oskarżonego.

Wyrokowi temu skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie zarówno wina oskarżonego T. S. jak również społeczna szkodliwość zarzuczonego mu czynu nie są znaczne, a nadto że jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa uzasadnia warunkowe umorzenie postępowanie w przedmiotowej sprawie, podczas gdy ujawnione w tej sprawie okoliczności, w tym umyślne przywłaszczenie powierzonego mu samochodu, który w dacie czynu przedstawiał stosunkowo znaczną wartość i tym samym wyrządzenie znacznej szkody, zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, w tym świadome ukrywanie się przed organami ścigania w przedmiotowej sprawie przez okres około 12 lat, a nadto występujący brak pozytywnej prognozy w zakresie przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego, a w szczególności tego, że nie popełni on w przyszłości przestępstwa, co wskazuje, iż brak jest podstaw do wydania takiego rozstrzygnięcia w tej sprawie.

Stawiając ten zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przekazanie tej sprawy Sądowi Rejonowemu w Giżycku do ponownego jej rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja co do swej istoty nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, wina oskarżonego T. S., jak i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu.

Dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione.

Odnosząc się do argumentacji zawartej w apelacji przede wszystkim stwierdzić należy, iż zawarta w niej teza, jakoby o znacznym stopniu społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu miał świadczyć fakt, iż wymieniony dopuścił się umyślnego przywłaszczenia mienia budzić może zdumienie. Skarżącemu zdaje się bowiem umykać to, że przestępstwo przywłaszczenia z istoty swej jest przestępstwem umyślnym (przywłaszczenia nieumyślnego w prawie polskim nie ma), toteż traktowanie znamienia strony podmiotowej czynu jako okoliczności obciążającej jest argumentem z oczywistych względów chybionym. Trudno również traktować w kategoriach okoliczności wpływających na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, czy też stopnia winy, fakt ukrywania się oskarżonego przed organami ścigania. Nie sposób wreszcie zgodzić się z prokuratorem, iż wobec T.S.brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej gdyż Prokuratura Okręgowa w W. prowadzi postępowanie, w którym wymieniony ma status podejrzanego. W odniesieniu do tego argumentu przypomnieć jedynie należy- gdyż aspekt ten zdaje się wyraźnie umykać uwadze autora apelacji - iż jedną z naczelnych zasad procesu karnego w państwach demokratycznych jest zasada domniemania niewinności, która oznacza, że oskarżonego (podejrzanego) uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem (art. 5 & 1 kpk). To, że Prokuratura w W.prowadzi postępowanie przeciwko T. S.nie oznacza jeszcze, że wymieniony **jest** sprawcą czynów, których postępowanie to dotyczy, a to z kolei nie uprawnia obecnie do wniosku, że wobec T. S.nie zachodzi pozytywna prognoza co do przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości.

Prokurator stawiając zarzut błędnej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu sam w taki błąd popadł, pomijając milczeniem te elementy podmiotowo-przedmiotowe, które w ocenie tej nie powinny być pominięte. Analizując owe elementy przede wszystkim odnotować należy, iż niniejsza sprawa dotyczyła przywłaszczenia mienia w dość specyficznych warunkach a mianowicie w układzie rodzinnym. Okoliczność ta jest o tyle istotna, że po odzyskaniu samochodu relacje pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym nie tylko wróciły do normy ale wręcz zatarły dawną urazę. Z zeznań M.J. - córki pokrzywdzonego jednoznacznie wynika, że oskarżony będąc za granicą opiekował się

rodziną pokrzywdzonego, przesyłał mu pieniądze, w czasie gdy ten był chory, przesyłał również pieniądze na czynsz i książki (k.606v). Świadek ta wyraźnie oświadczyła również, że jej ojciec (który zmarł w 2010r.) przed śmiercią nie miał żadnych pretensji do oskarżonego, utrzymywał z nim kontakt telefoniczny i kwestia samochodu w rodzinie od dawna była uważana za rozwiązana. M. J., mająca w tej sprawie status pokrzywdzonej, jednoznacznie podała również, że ani ona ani jej brat T., nie mają wobec oskarżonego żadnych roszczeń, są z nim pojednani i pomiędzy nimi panuje zgoda (k.606v). Jeśli do okoliczności powyższych dodać fakt, iż przedmiotowa sprawa dotyczy zaszłości sprzed 14 lat, przy czym pokrzywdzony S. J. wspomniany **samochód odzyskał już w marcu 2001r** . a zatem jego faktyczne pokrzywdzenie wynikające z pozbawieniem władztwa nad autem trwało przez okres stosunkowo krótki, to całokształt wymienionych okoliczności podmiotowo-przedmiotowych tej sprawy wskazuje, iż stopień społecznej szkodliwości analizowanego czynu jest znikomy. To, że T. S. w trakcie toczącego się postępowania wyjechał za granicę i jego postawa skutkowałą koniecznością długotrwałego zawieszenia postępowania jest niewątpliwie naganne, jednakże nie może być przesłanką determinującą ocenę ładunku społecznej szkodliwości samego czynu.

Mając zatem powyższe na uwadze, i uznając, że czyn przypisany T. S. cechuje subminimalny stopień społecznej szkodliwości, zaskarżony wyrok należało uchylić a postępowanie w sprawie umorzyć (art. 437 & 2 kpk). Zważywszy na wspomnianą, naganną postawę oskarżonego, który ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości, co generowało dodatkowe koszty, Sąd Okręgowy uznał, iż w sprawie tej zachodzą tego rodzaju szczególne okoliczności, które uzasadniają obciążeniem oskarżonego wszystkimi kosztami procesu (art. 632a kpk).